

PROZA

IZVIRI SOČINJSTVA AVTORJA

Vesna Furlanič Valentinčič

Tri pesmi

Brat po pisanju

Snemi urine kazalce. Zaustavi veter in naloži soncu,
 naj zjutraj ne dviguje žaluzij s spuščениh oken.
 Dovoli, da ti pričaram lanskoletne smehljaje na
 razpršene veke, naj ti popijem utrujenost osamljenih vdolbin.
 Vkopljem eter izginulih mest, kjer večni jezdec napaja
 svojega konja.
 Odpri se razčaranim trenutkom, zapusti se v njih.
 Ali slišiš, kako razpenjeno ždijo zaznamovanke pod kutami
 težkega žameta, kako šušljivo z bronom prevlečena telesa?
 Ko ti vdahnejo žarečo sapo na zamolklo čelo.
 Zaznamovanke. Nesnice rdečih kristalov.
 Če bi znal brati iz mojih polpriprtih vek, če bi znal piti
 iz mojih polzaprtih ust, bi vedel. Brat po pisanju.

Stegna trzajoče živali

Če se uležeš na zemljo po nevihti, lahko prisluškuješ
vsem v nedogled nakapljanim oceanom. Pokrila te bo s svojo
mehko toploto in dovoliš ji lahko; da prevzame stegna
trzajoče živali. Vkopitene dele telesa, ki si si jih od
nekdaj želel zavreči.

Vidim ga

Vidim ga, kako ima oči razprte v smeri, od koder prihaja.
Vidim njegovo sklonjeno držo. Vidim, kako si je potegnil
plašč na zamrežene roke. In ne nosi smelo svojega ponosa.
Za seboj vleče, kakor na uzdi, komaj pretežko nogo, podrsava
in iz njega zevajo sračji mladiči.
Z njegovimi stopali hodijo prestrašena plemena. Z njegovimi
zamreženimi rokami polagajo svoje otroke k nemočnim studentem.
Kadar nevidno prestopajo pragove, da ulovijo severnega jelena,
da odvzamejo pripadnost njegovemu rodu.